

Ιερός ναός Αγίων Αθανασίου Κυρίλλου και Μηνά
Ιστοσελ. μας <http://www.churchagiosathanasioscy.org/>

Το Ευαγγέλιο της Κυριακής

Ερμηνεία και απόδοση του Ευαγγελίου στη νεοελληνική,
Σκέψεις, σχόλια, στο Ευαγγέλιο και άλλα επίκαιρα, ορθόδοξα
εποικοδομητικά κείμενα

05 Φεβρουαρίου 2017 Τεύχος 6

ΙΣΤ΄ ΚΥΡ. ΛΟΥΚΑ (Τελώνου και Φαρισαίου) (Λουκ. ιη΄ 10-14)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωποι δύο ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερόν προσεύξασθαι, ὁ εἷς Φαρισαῖος καὶ ὁ ἕτερος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτὸν ταῦτα προσήχετο· ὁ Θεός, εὐχαριστῶ σοι ὅτι οὐκ εἰμὶ ὡσπερ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί, ἢ καὶ ὡς οὗτος ὁ τελώνης· νηστεύω δις τοῦ σαββάτου, ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι. καὶ ὁ τελώνης μακρόθεν ἐστῶς οὐκ ἤθελεν οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάραι, ἀλλ' ἔτυπεν εἰς τὸ στήθος αὐτοῦ λέγων· ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῶ ἀμαρτωλῷ. λέγω ὑμῖν, κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ γὰρ ἐκεῖνος· ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται.

Απόδοση στη νεοελληνική:

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν:

Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν εἰς τὸν ναό, διὰ νὰ προσευχηθοῦν, ὁ ἓνας ἦτο Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης. Ὁ Φαρισαῖος στάθηκε καὶ ἔκανε τὴν ἐξῆς προσευχή ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἑαυτὸν του: «Θεέ, σ' εὐχαριστῶ, διότι δὲν εἰμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἄρπαγες, ἄδικοι, μοιχοί ἢ ὅπως αὐτὸς ἐδῶ ὁ τελώνης. Νηστεύω δυο φορές τὴν εβδομάδα, δίνω τὸ δέκατο ἀπὸ ὅλα, ὅσα αποκτῶ». Ὁ τελώνης ὅμως στεκότανε μακριὰ καὶ δὲν ἤθελε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκῶσιν εἰς τὸν οὐρανὸ ἀλλὰ κτυπούσε τὸ στήθος του καὶ ἔλεγε, «Θεέ, ἐλέησέ με τὸν ἀμαρτωλό». Σας λέγω, ὅτι αὐτὸς κατέβηκε εἰς τὸ σπίτι του δικαιωμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν παρὰ ὁ

άλλος. Διότι όποιος υψώνει τον εαυτόν του θα ταπεινωθή, και εκείνος που ταπεινώνει τον εαυτόν του θα υψωθεί

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

1η Ο Φαρισαίος και ο τελώνης

Η ευαγγελική περικοπή που ακούσαμε είναι παραβολή. Την διηγήθηκε ο Κύριος. Δεν μας αναφέρει ένα γεγονός, αλλά ο Κύριος με αυτήν την παραβολή παρουσιάζει σαν γεγονός τη μετάβαση του τελώνου και του Φαρισαίου στον ναό, για να προσευχηθούν.

Λίγα λόγια έβαλε ο ίδιος ο Κύριος στο στόμα του τελώνου. «Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ» [=Θεέ μου, συχώρησέ με τον αμαρτωλό]. Τίποτε άλλο ο τελώνης, αυτός ο μεγάλος αμαρτωλός, τίποτε άλλο δεν κάνει παρά κάθεται σε μια γωνιά του ναού και λέει αυτές τις λέξεις.

Ενώ ο Φαρισαίος προχωρεί, πηγαίνει μπροστά μπροστά, σε καλή θέση και, κομπορρημονεί και μεγαλαυχεί [=καυχείται]. Ο Φαρισαίος, ας πούμε, σκέφτεται φαρισαϊκά, εκδηλώνεται φαρισαϊκά, προσεύχεται φαρισαϊκά, υποτιμάει και τον τελώνη: «Δεν είμαι ούτε σαν αυτόν εδώ τον τελώνη». Τον οποίο βλέπει κάπου εκεί σε μια γωνιά.

ο τελώνης

ο Φαρισαίος

Ο τελώνης, ούτε και με τον Φαρισαίο τα βάζει. Θα ήθελα να το προσέξουμε αυτό. Είναι μερικοί που λένε: «Αυτός ο Φαρισαίος αυτοί που κάνουν τους μεγάλους σταυρούς και τις μεγάλες μετάνοιες». Αυτοί που μιλούν έτσι τάχα για Φαρισαίους σημερινούς, αν ήταν εκεί στο ναό και έβλεπαν τον τελώνη να κάνει αυτά που έκαμνε, φοβούμαι ότι θα τον έλεγαν Φαρισαίο. «Για κοιτάξέ τον πώς...».

Γιατί ο τελώνης κάθισε εκεί κάπου, κτυπούσε, λέει, και το στήθος, ούτε τα μάτια του δεν σήκωνε ψηλά και έλεγε: «Ο Θεός, Ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Αν ήταν κανένας από τους σημερινούς μη Φαρισαίους, θα τον έλεγε Φαρισαίο. Ο τελώνης λοιπόν ούτε με τον Φαρισαίο δεν τα βάζει, μολονότι ο Φαρισαίος τον κατηγορήσε και -πώς να πούμε;- πολύ τον περιφρόνησε. Τίποτε.

Ίσως ούτε καν θα τον πρόσεξε ο τελώνης, δεν θα κατάλαβε καλά, δεν θα έδωσε

καν σημασία. Ξέρει μόνο αυτό: «Ο Θεός, ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». «Θεέ μου, γίνε ίλεως. Σπλαγχνίσου με, ελέησέ με τον αμαρτωλό».

Η δικαίωση του τελώνου:

Ο τελώνης, όπως τον παρουσιάζει ο Κύριος, σαν να τα συγκεντρώνει όλα σ' αυτές τις λίγες λέξεις, σ' αυτήν την μικρή προσευχή που κάνει. Αλλά, , μέσα σ' αυτές τις λίγες λέξεις είναι και όλα τ' άλλα. Δηλαδή δεν μπορούμε να πούμε ότι ο τελώνης εκείνη την ώρα απλώς λέει αυτά τα λόγια.

Ο τελώνης εκείνη την ώρα είναι ταπεινός, είναι μετανοημένος , έχει φόβο Θεού μέσα του, έχει κατάνυξη μέσα στη ψυχή του, πενθεί, αν δεν έχει δάκρυα εξωτερικά, όπως-δήποτε έχει μέσα του δάκρυα, και συγχρόνως θεωρεί τον εαυτό του ως τον τελευταίο των ανθρώπων.

Έχει συναίσθηση της αμαρτωλότητός του, δεν έχει διάθεση να διασκεδάσει, να φάει και να κάνει φαγοπότια και τέτοια, αλλά συγχρόνως έχει ελπίδα στον Θεό, έχει πίστη στον Θεό. Αλλιώς, δεν θα πήγαινε εκεί. Έχει ένα κάτι μέσα του που τον έσπρωξε να πάει ως εκεί είναι πιασμένος απ' αυτήν την ελπίδα και περιμένει το έλεος του Θεού. Ο τελώνης λοιπόν είναι αυτός ο οποίος δικαιώνεται, είναι αυτός τον οποίο άκουσε ο Θεός, ελέησε ο Θεός, πρόσεξε την προσευχή του ο Θεός και τον δικαίωσε με την έννοια ότι τον έκανε δίκαιο, δηλαδή ενάρτετο. Σήμερα όταν λέμε τον δικαίωσε, αλλιώς το εννοούμε.

Ενώ ο τελώνης δεν είχε καμιά αρετή, δεν έχει να πει τίποτε, ο Φαρισαίος λέει τόσα· έκανα τούτο, έκανα εκείνο. Και κατεβαίνει ο Φαρισαίος όχι δικαιωμένος, δηλαδή γυμνός από την Χάρη του Θεού. Δεν έχει τίποτε ο Φαρισαίος, ενώ ο τελώνης είναι αυτός που τα έχει όλα τώρα· του τα 'δωσε ο Θεός. Διότι ο Θεός δέχεται τη μετάνοιά του, ακούει την προσευχή του, τον περιβάλλει με το έλεός του, γεμίζει την καρδιά του με την Χάρη του, συγχωρεί τις αμαρτίες του, τον καθαρίζει, τον αγιάζει, τον κάνει δικό του και αισθάνεται ο τελώνης - όχι απλώς του το λέει ο Θεός, αλλά και το αισθάνεται κιόλας- ότι είναι παιδί, του Θεού. «Τα αρχαία παρήλθεν , ιδού γέγονε καινά τα πάντα». Δηλαδή πάει εκείνη η μέχρι τότε ζωή.

π. Συμεών Κραγιόπουλου

2^η

Ήταν κάπου ένα ποτάμι. Μεγάλο και πλατύ. Συχνά βάρκες έπλεαν και μετέφεραν έμπορεύματα στα χωριά, που ήσαν κτισμένα κατά μήκος του ποταμού. Κάποτε έπλεαν δυό έπιβάτες με μιá τέτοια βάρκα. Είχε βρέξει στο βουνό. Και ξαφνικά κατέβασε πολύ θολό, όρμητικό νερό. Η βάρκα παρεσύρετο, τὰ κουπιά ήσαν άνίσχυρα να τήν κατευθύνουν. Οί δυό έκαλοϋσαν άπελπισμένοι εις βοήθειαν. Λίγο πιό κάτω ήτο ένας τρομερός καταρράκτης. Ποιός όμως και πώς θα βο-

ηθηση; Τότε κάποιοι έσκέφθηκαν νὰ ρίξουν μίαν άλυσίδα. Ήταν μεγάλη. Έφθασε μέχρι τή βάρκα. Τήν έπιασαν οί έπιβάται. Άπό τήν άλλη μεριά οί χωρικοί άρχισαν νὰ τήν σύρουν.

Ή βάρκα όλο και έπλησίαζεν εις τήν όχθην.

Αίφνης όμως.....τρομερόν ! Ή άλυσίδα έκόπηκε. Ή βάρκα βρέθηκε στη διάθεσι πάλιν τών ύδάτων. Σε λίγο ό καταρράκτης είχε ρουφήξει τή βάρκα με τούς άτυχεϊς έπιβάτας.

Τι είχε συμβει; Ή άλυσίδα ήταν γερή.

Ένας μόνον κρίκος ήταν χαλασμένος. Άνοιξε αυτός άπό τήν πίεσι. Καί ή άλυσίδαέκόπηκε.

Άδελφέ,

Ή ζωή ει̃ναι όρμητικό ποτάμι. Κινδυνεύουμε όλοι άπό στιγμής εις στιγμήν.

Ε̃ιναι άρα γε οί κρίκοι τής ψυχής μας γεροί; Μήπως έχωμεν καμμίαν άδυναμίαν, κανένα έλάττωμα; Μήπως νομιζωμεν ότι όλα πάνε καλά, ένω̃ δέν ει̃ναι έτσι;

Και αν ένα κρίκος ει̃ναι χαλασμένος;

Και αν άμαρτίαι ει̃ναι μέσα μας όπως του̃ Φαρισαίου;

Και αν κοπή ή άλυσίδα;

Και αν δέν μετανοήσωμεν όπως ό Τελώνης;

Τότε τί θα γίνη ή ψυχή μας, αλήθεια, τότε;

Έπισκόπου Γεωργίου ΠαυλίδουΜητροπολίτου Νικαίας Λύχνος τοϊς ποσι̃ μου Λόγοι εις τὰ Εύαγγέλια τών Κυριακών

3η

Άγαπητοί μου άδελφοί,

Άναφέρεται στο̃ Γεροντικό πώς κάποτε μερικοί μοναχοί ρώτησαν τόν άββά Άγάθωνα:

«Ποιά άρετή, πάτερ, τής μοναχικής πολιτείας ει̃ναι αυτή ποϋ̃ έχει περισσότερο κόπο;». Καί ό άββάς τούς ει̃πε:

«Συχωρήσατε με, αλλά θαρρῶ πώς δέν ύπάρχει άλλος μεγαλύτερος κόπος, άπό αυτόν ποϋ̃ χρειάζεται ό άνθρωπος για νὰ προσευχηθει̃ στο̃ν Θεό. Διότι πάντοτε, όταν ό άνθρωπος θέλει νὰ προσευχηθει̃, οί δαίμονες θέλουν νὰ τόν ανακόψουν,

ἐπειδὴ γνωρίζουν ὅτι μὲ τίποτε ἄλλο δὲν ἐμποδίζονται, ὅσο μὲ τὴν προσευχὴ πρὸς τὸν Θεό. Καὶ κάθε ἀρετὴ τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἐπιδιώξει ὁ ἄνθρωπος, ἂν δείξει στὴν προσπάθειά του ἐγκαρτέ-ρηση, βρίσκει ἀνάπαυση. Ὅμως τὸ ἔργο τῆς προσευχῆς μεχρι τὴν ἔσχατη ἀναπνοή μας ἀπαιτεῖ ἀγῶνα».

Ὅσο ὑψηλὸ ἔργο εἶναι ἡ προσευχή, τόσο μεγαλύτερη προσπάθεια ἀπαιτεῖ. Γιὰ νὰ προσευχηθοῦμε χρειάζεται ἀγῶνας. Γιὰ νὰ ἴναι ἡ προσευχή μας γνήσια ἀπαιτεῖται προσοχή.

Ὁ τελώνης τῆς σημερινῆς παραβολῆς μᾶς προσφέρει ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ ὑπέροχα ὑποδείγματα ἀληθινῆς καὶ θεάρεστης προσευχῆς. Ἀμήν

Ἱερά Μητρόπολις Σερβίων καὶ Κοζάνης π. Δ.Χ.Χ.

«Τριῶδιο»

Σήμερα, ὅπως το ξέρουμε ὅλοι, εἶναι ἡ Κυριακὴ τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, καὶ ἀρχίζει τὸ Τριῶδιο. Εἶναι ἡ Κυριακὴ ποὺ μᾶς εἰσάγει στὴν περίοδο τοῦ Τριωδίου. Ὅταν μερικοὶ ἀκούν Τριῶδιο, ἐννοοῦν χοροὺς καὶ τέτοια. Ἀκόμη καὶ τὸ ραδιόφωνο καὶ ἡ τηλεόραση ἀναφέρονται στὴν περίοδο τοῦ Τριωδίου σαν περίοδο χορῶν καὶ διασκεδάσεων.

Ὅταν ὁμως λέμε περίοδος Τριωδίου, ἐννοοῦμε τὴν περίοδο αὐτὴν ἀπὸ σήμερα μέχρι τὸ Μέγα Σάββατο ποὺ χρησιμοποιοῦμε στὴν ἐκκλησία μᾶς ἓνα βιβλίο, τὸ ὁποῖο περιέχει τὰ τροπάρια ποὺ μιλοῦν γιὰ τὴν ταπείνωση, γιὰ τὴ μετάνοια, γιὰ τὸ πένθος, γιὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀνθρώπου στὸν Θεό, γιὰ τὸν φόβο τοῦ Θεοῦ, γιὰ τὴν κατάνυξη, ποὺ μιλοῦν γιὰ τὴ νηστεία καὶ γιὰ ὅλον ἐκεῖνο τὸν κόπο ποὺ πρέπει νὰ καταβάλλει ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ ξαναγυρίσει στὸν Θεό, γιὰ νὰ ευαρεστήσει στὸν Θεό.

Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει Τριῶδιο, καὶ σ' αὐτὴν τὴν περίοδο μπήκαμε ἀπὸ σήμερα.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ λέγεται Τριῶδιο, διότι οἱ κανόνες ποὺ περιέχει ἔχουν συνήθως τρεῖς ὠδές. Δηλαδή σε κάθε ὄρθρο, εἴτε εἶναι Κυριακὴ εἴτε εἶναι καθημερινή, διαβάζουμε τὸν ἐξάψαλμο, ψάλλουμε τὰ καθίσματα, τὴν «Τιμιωτέραν», τοὺς αἶνους, τὴν δοξολογία, ἀλλὰ ψάλλουμε καὶ **κανόνες**.

Οἱ **κανόνες** εἶναι μία ομάδα τροπαρίων, καὶ σε κάθε ὄρθρο μπορεῖ νὰ λέγονται δύο-τρεις κανόνες.

Ο κάθε κανόνας έχει **εννέα ωδές**. Δηλαδή τρία-τέσσερα τροπάρια αποτελούν την πρώτη ωδή. Άλλα τόσα τροπάρια αποτελούν τη δεύτερα ωδή. Άλλα τόσα τροπάρια την τρίτη ωδή μέχρι και την ενάτη ωδή. Οι ωδές αυτές έγιναν με βάση τις ωδές της Παλαιάς Διαθήκης.

Ωδή θα πει ύμνος. Ο Μωυσής, αν θυμάστε, μόλις πέρασαν την Ερυθρά θάλασσα δόξασε τον Θεό. Η αδελφή του η Μαριάμ πήρε τις γυναίκες, και αυτός είχε τους άνδρες, και όλοι μαζί έψαλαν και δόξασαν και ύμνησαν τον Θεό. Τότε έκαναν έναν ύμνο. Αυτός ο ύμνος είναι **η πρώτη ωδή**. Αργότερα έγινε άλλος ύμνος -πάλι στην Παλαιά Διαθήκη- και είναι **η δεύτερα ωδή**, σε μια άλλη περίπτωση άλλος ύμνος που είναι **η τρίτη ωδή** κλπ. Δηλαδή οι οκτώ πρώτες ωδές είναι κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης και αυτά τα κείμενα είναι ποιητικά, **είναι ύμνοι, είναι προσευχή και ψαλμωδία στον Θεό**. Τελευταία ωδή είναι της Παναγίας: **"Μεγαλύνει η ψυχή μου τον Κύριον και ηγαλλίασε το πνεύμα μου..."**.

ΚΑΛΟ ΤΡΙΩΔΙΟ

Με βάση λοιπόν αυτές τις ωδές γίνονται τα πρώτα τροπάρια όλων των κανόνων. Γι' αυτό τα τροπάρια της πρώτης ωδής πάντοτε αναφέρονται στο γεγονός αυτό της διαβάσεως της Ερυθράς θαλάσσης.

«Υγράν διοδεύσας ωσει ξηράν και την Αιγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών, ο Ισραηλίτης...»

«Χέρσον αβυσσοτόκον πέδον ήλιος επεπόλευσέ ποτε...»

«Κύματι θαλάσσης τόν κρύψαντα πάλαι...»

Το πρώτο τροπάριο της **δευτέρας ωδής** των κανόνων αναφέρεται στο γεγονός εξ αφορμής του οποίου έγινε η δεύτερα ωδή της Παλαιάς Διαθήκης. Και ούτω καθεξής της τρίτης ωδής, της τετάρτης, της πέμπτης, της έκτης, εβδομής, ογδής.

Το πρώτο τροπάριο της ενάτης ωδής όλων των κανόνων **αναφέρεται στην Παναγία**, επειδή η ενάτη ωδή είναι η ωδή της Παναγίας.

Οι κανόνες λοιπόν έχουν εννέα ωδές. Όμως όλοι οι κανόνες που είναι στις ακολουθίες έξω από το βιβλίο αυτό που λέγεται Τριώδιο, δηλαδή οι κανόνες που είναι στο βιβλίο Παρακλητική και οι κανόνες που είναι στα Μηναία έχουν οκτώ ωδές. Πάντοτε λείπει η **δεύτερα ωδή**, η οποία είναι **λυπητερή ωδή**.

Στο βιβλίο αυτό που λέγεται Τριώδιο υπάρχουν στους κανόνες συνήθως τρεις ωδές. Γι' αυτό ονομάζεται το βιβλίο Τριώδιο. Και επειδή είναι το βιβλίο που περιέχει τα τροπάρια αυτά τα κατανυκτικά που ψάλλονται αυτήν την περίοδο, και όλη η περίοδος ονομάστηκε Τριώδιο. Δηλαδή: κάθε μέρα στους κανόνες υπάρχει η ογδὴ και ενάτη ωδή και επιπλέον μία από τις άλλες ωδές.

Τη Δευτέρα, ας πούμε, έχουν πρώτη ωδή, ογδὴ και ενάτη.

Την Τρίτη έχουν δευτέρα ωδή. (Τώρα στο Τριώδιο επειδή είναι Σαρακοστή, είναι περίοδος μετάνοιας και καλούμαστε σε πένθος, έχουν δευτέρα ωδή που, όπως είπαμε, είναι λυπητερή.)

Την Τρίτη λοιπόν οι κανόνες έχουν δευτέρα ωδή, ογδόη και ενάτη.

Την Τετάρτη· τρίτη ωδή, ογδόη και ενάτη.

Την Πέμπτη· τετάρτη ωδή, ογδόη, ενάτη.

Την Παρασκευή· πέμπτη ωδή, ογδόη, ενάτη .

Το Σάββατο έχουν συνήθως τέσσερις ωδές· έκτη, εβδόμη, ογδόη και ενάτη.

π. Σ. Κραγιόπουλος

Η προετοιμασία στη Προσευχή

Έναν καιρό που καίγαμε μαζούτ, χρειαζόταν η προθέρμανση· δεν γινόταν αλλιώς. Χωρίς την προθέρμανση, όσο μαζούτ κι αν είχε η δεξαμενή, όσο καλός και αν ήταν ο καυστήρας, δεν γινόταν δουλειά. Χρειαζόταν εκείνο το κουτάκι που γινόταν η προθέρμανση του μαζούτ. Έτσι λοιπόν χρειάζεται μια προετοιμασία. Όταν γίνει, λες

«**ΕΙΣ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΥΙΟΥ**», λες «**ΑΓΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ...**» και αλλιώς τη νιώθεις την προσευχή.

Μπορεί να κάνεις μόνο ένα λεπτό προσευχή. Όμως, αν τα πρώτα πέντε δευτερόλεπτα συμμαζευτείς λιγάκι, θα δεις ότι θα κάνεις ένα λεπτό προσευχή και θα θέλεις να κάνεις ακόμη ένα και ακόμη άλλο ένα κλπ., αλλά θα είναι και σωστότερη η προσευχή σου.

π. Συμεών Κραγιόπουλος

ΕΝΑΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ ΦΙΛΟΤΙΜΟΣ ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΧΗ

Στα χρόνια της κατοχής 1941-42, πέρασαν τρεις-τέσσερις πεινασμένοι συνάνθρωποι μας, σχεδόν γυμνοί, από την γειτονιά μας, ζητώντας βοήθεια. Οι περισσότεροι

εκείνη την εποχή δεν είχαν ούτε το ψωμί της ημέρας και έτσι οι άνθρωποι πέθαιναν της πείνας, ακόμα και στους δρόμους.

Μικροί μεγάλοι, όταν πεινούσαν, ανακάτευαν τα σκουπίδια και ό,τι έβρισκαν, το έτρωγαν

Ένας γείτονας φιλότιμος και ελεήμων, όταν τους είδε σ' αυτήν την κατάσταση, τους λυπήθηκε και πήρε ό,τι είχε μέσα το κρεμαστό "φανάρι"(στη Κύπρο λέγεται **αρμαρόλα**) με τη σίτα και τους τα έδωσε.

Άκουσε όμως από τη γυναίκα του γκρίνιες, φωνές,...μάλλον δικαιολογημένες.

Και Τι θα φάμε εμείς; Το βράδυ τα παιδιά θα μείνουν νηστικά, το άδειασες όλο...

-Γυναίκα, λέει, εμείς δεν έχουμε, αλλά έχει ο Θεός
-Ο Θεός έχει, αλλά εμείς δεν έχουμε, απάντησε εκείνη.

Οι πεινασμένοι έφυγαν ευχαριστημένοι, και το ανδρόγυνο κάθισε μαζί με τους γείτονες και κουβεντιάζανε αν πρέπει να δίνουνε σ' αυτή τη δύσκολη εποχή ελεημοσύνη ή όχι. Αφού κουβέντιασαν αρκετά με τους γείτονες νύχτωσε και μπήκαν μέσα στα σπίτια τους, γιατί απαγορευόταν ή κυκλοφορία από τους Βουλγάρους.

"φανάρι" με τη σίτα (Αρμαρόλα)

-Και τώρα Τι θα φάμε εμείς; Τι θα φανέ τα πέντε παιδιά μας;
-Ε, κάτι θα έχει βάλει ο Θεός στο "φανάρι," είπε ο σύζυγος. Ανάψανε την λαμπίτσα και μόλις έφεξε λίγο, είδαν το "φανάρι" γεμάτο τρόφιμα! και απ' αυτά που δεν υπήρχαν, όπως τυρί! Αυτό συνέβη στον πολύ ελεήμονα γείτονα μας

ΠΑΤΗΡ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ. ΓΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΒΙΩΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ (Β' Τιμοθ. γ' 10 – 15)

Τέκνον Τιμόθεε, παρηκολούθηκάς μου τῆ διδασκαλίᾳ, τῆ ἀγωγῆ, τῆ προθέσει, τῆ πίστει, τῆ μακροθυμίᾳ, τῆ ἀγάπῃ, τῆ ὑπομονῇ, τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένοντο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις, οἷους διωγμοὺς ὑπήνεγκα! καὶ ἐκ πάντων με ἐρρῦσατο ὁ Κύριος. καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν

Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται· πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἔμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἔμαθες, καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσει εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

ΕΡΜΗΝΕΙΑ (Π.Ν.ΤΡΕΜΠΕΛΑ)

Παιδί μου Τιμόθεε, ἐσὺ ἔχεις παρακολουθήσει τὴ διδασκαλία μου, τὴ γενικότερη συμπεριφορά μου, τὴν πρόθεση καὶ τὰ ἐλατήριά μου, τὴ φωτισμένη πίστη μου, τὴ μακροθυμία μου, τὴν ἀγάπη μου, τὴν ὑπομονή μου, τοὺς διωγμούς μου, τὰ παθήματά μου, σὰν αὐτὰ ποὺ ὑπέμεινα στὴν Ἀντιόχεια, στὸ Ἰκόνιο, στὰ Λύστρα. Τί φοβεροὺς διωγμούς ὑπέφερα! καὶ ἀπ' ὅλους μὲ γλύτωσε ὁ Κύριος. Κι ὄχι μόνο ἐγὼ ἔπαθα καὶ πάσχω αὐτά, ἀλλὰ κι ὅλοι ὅσοι θέλουν νὰ ζοῦν μὲ εὐσέβεια, ὅπως ἀρμόζει στοὺς πιστοὺς ποὺ εἶναι ἐνωμένοι μὲ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, θὰ καταδιωχθοῦν. Ἀντιθέτως, ἄνθρωποι κακοί, ποὺ καταδιώκουν καὶ βασανίζουν τοὺς εὐσεβεῖς, ἀλλὰ καὶ ἀπατεῶνες, θὰ προχωροῦν ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο· θὰ πλανοῦν καὶ θὰ ἐξαπατοῦν τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι θὰ πλανῶνται καὶ θὰ ἐξαπατῶνται. Ἐσὺ ὅμως, Τιμόθεε, μένε ἀκλόνητος σ' ἐκεῖνα ποὺ ἔμαθες καὶ βεβαιώθηκες γιὰ τὴν ἀλήθειά τους ἀπὸ τὴν προσωπικὴ σου πείρα, διότι ξέρεις καλὰ ἀπὸ ποιὸν διδάσκαλο τὰ ἔμαθες. Αὐτὸ μὴν τὸ ξεχνᾷς ποτέ, ἀλλὰ νὰ τὸ διατηρεῖς ζωντανὰ στὴ μνήμη σου, καὶ ὅτι ἀκόμη ἀπὸ μικρὸ παιδί γνωρίζεις τὶς Ἅγιες Γραφές, οἱ ὁποῖες μποροῦν νὰ σοῦ μεταδώσουν τὴν ἀληθινὴ σοφία, ποὺ ὁδηγεῖ στὴ σωτηρία μὲ τὴν πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστό.

